

هل سألت نفسك؟ من خلقك؟ ولماذا؟
وماذا بعد الموت؟ (الجمعية)

**Har du nogen sinde standset op
og spurgt dig selv: Hvem skabte
mig? Hvad er meningen med
min tilværelse? Og hvilket
møde venter mig efter døden?**

Har du nogen sinde standset op og spurgt dig selv: Hvem skabte mig? Hvad er meningen med min tilværelse? Og hvilket møde venter mig efter døden?

Den Videnskabelige Komité ved Foreningen for Formidling af Islamisk Indhold på forskellige sprog

Har du nogen sinde standset op og spurgt dig selv: Hvem skabte mig? Hvad er meningen med min tilværelse? Og hvilket møde venter mig efter døden?

Den videnskabelige komité ved Association for Islamic Content Service på forskellige sprog

Hvem skabte dig, o menneske? Hvis du betragtede din krop gennem et mikroskop, ville du se en hel verden af præcision og mirakler. Hver eneste celle i din krop bærer genetisk information, hvis koder er ufatteligt komplekse. Har du nogen sinde spurgt dig selv: Hvem har skrevet disse koder? Og hvem har anbragt dem på deres rette plads?

Enhver knejsende bygning og ethvert beskedent hus fortæller historien om den, der skabte det. Er det da tænkeligt, at dette vidtstrakte univers – med sin skønhed, sin præcision og den perfekte orden i alle dets detaljer – skulle være blevet til uden en Skaber?

O menneske, tænk blot et øjeblik: Du ville aldrig tro på, at en avanceret smartphone kunne opstå ud af ingenting uden en designer, eller at et komplekst system kunne fungere i fuld harmoni uden en kyndig programmør. Hvordan skulle da din fornuft acceptere, at dette mægtige univers – med sin vidunderlige orden, sine præcise love og sin fuldkomne skønhed – skulle være blevet til uden en Skaber?

Hver eneste del af dette univers – fra det mindste atom til den største galakse – vidner om sin Skabers storhed. Det er fornuftsmæssigt umuligt, at et så præcist og fuldkomment system skulle være opstået ud af kaos. Fornuften afviser, at universet skulle være fremkommet fra ren intethed, eller at dette vidunderlige og komplekse system blot skulle være resultatet af en blind tilfældighed.

Og ligesom den sunde fornuft og den medfødte natur leder mennesket til troen på, at universet har en Skaber, så kalder de os også til at reflektere over denne Skabers egenskaber og over Hans ret, som hviler på os.

Kontemplation over denne Skabers egenskaber åbner dørene til en dyb erkendelse af, at Han nødvendigvis må besidde absolut fuldkommenhed og være ophøjet over enhver form for mangel.

Og dette betyder, at Skaberen besidder alle egenskaber af skønhed og storhed; for Han, Den Ophøjede, er Den Almægtige over alt, Den

Alvidende om alt, og Den Vise i alt, hvad Han skaber og bestemmer. Denne fuldkommenhed er ikke blot en mulighed, men en rationel nødvendighed, for enhver mangel i Hans egenskaber ville medføre uorden i skabelsen og forvaltningen – noget, der står i klar modsætning til den perfektion og præcision, vi ser udfolde sig i universet.

Ligeledes indebærer ophøjelsen over enhver mangel, at Skaberen er fuldstændig uafhængig af Sine skabninger. Han behøver ingen, mens alle derimod er dybt afhængige af Ham for deres eksistens og fortsatte opretholdelse. Og Han – ære være Han – er fuldkommen hævet over at have en partner eller et barn, for sådanne forhold er udtryk for begrænsning og svaghed. Allāh – Den Mægtige og Den Majestætiske – er hævet over alt dette i absolut fuldkommenhed.

Så hvis Allāh er Den Mægtige Skaber, som besidder egenskaber af absolut fuldkommenhed og storhed; hvis Han er Den, der frembragte os og hele universet ud af intet, og som ejer alt, hvad det rummer; hvis Han er Den, der forsørger os, omslutter os med Sin barmhjertighed og styrer alle ting med visdom og magt – burde det da ikke vække os til at vise Ham taknemmelighed og til aktivt at søge, hvordan vi kan opnå Hans tilfredshed? Burde vi ikke stræbe efter at lære, hvad der behager Ham, og hvordan vi kan opfylde den ret, som Han har

over os, og arbejde for det formål, som Han har skabt os for?

Er det logisk, at Allāh skulle skabe os uden at gøre klart, hvad Han ønsker af os? Hvorfor er vi her? Hvad er formålet med vores eksistens? Og hvad vil der ske med os efter døden?

Forestil dig, at et menneske byggede et storslået palads og udstyrede det med den mest avancerede teknologi, og at han – lige når værket stod fuldendt – uden grund rev det hele ned igen. Ville nogen beskrive en sådan person som vis? Er det ikke indlysende, at en sådan handling ville blive betragtet som meningsløs og uværdig for et rationelt og fornuftigt menneske?

Hvis en sådan handling ikke ville blive accepteret fra et menneske, hvordan kan vi da forestille os, at Allāh – Den Alvide, Den Alvidende – skulle have skabt dette vidunderlige og fuldkomne univers med sådan skønhed og præcision, for derefter at tilintetgøre det uden mål eller visdom?

Visselig, Allāh har skabt mennesket med en stor visdom: at det skal tilbede Ham alene uden nogen partner. Han har skabt dem for at prøve dem i dette liv og har fastsat et bestemt tidspunkt, hvor de vil blive kaldt frem og genoprejst på dommedag for at blive stillet til regnskab for deres handlinger. Den, der tror på Allāh og svarer på Hans kald, vil få paradiset velsignelser og forblive deri for evigt. Og

den, der vender sig bort fra sandheden, vil være blandt Ildens folk.

Tilbedelsen af Allāh er en pligt, der påhviler os, for det er netop formålet med vores eksistens. Den er udtryk for vores taknemmelighed og for vores anerkendelse af Allāhs Herredømme og retten til at blive tilbedt.

Tænk over, at det er Allāh – ære være Ham og ophøjet er Han – der har skabt dig og æret dig med hørelse og syn og omgivet dig med utallige velsignelser. Det er Han, der lader dit blod flyde i dine årer, og som giver dig vandet du drikker og luften du indånder. I hvert eneste øjeblik er du afhængig af Ham; uden Hans barmhjertighed og omsorg ville du gå til grunde, og al din styrke ville forsvinde. Ja, det er Han – ære være Han – der sørgede for dit forsørgelse og din beskyttelse, mens du endnu var et foster i din mors mave – hjælpeløs og uden magt over noget som helst.

Fortjener denne Mægtige Skaber da ikke, at du tilbeder Ham sådan, som Han ønsker – og ikke sådan, som du ønsker? Tænk over det: Hvis du ville give din mor en gave, ville du så vælge det, der kun behager dig selv, eller ville du gøre en indsats for at finde ud af, hvad hun elsker, så du kan glæde hende på den måde, der passer til hende? På samme måde er det med tilbedelsen af Allāh – majestætisk og ophøjet er Han; den bør ikke være efter vores egne lyster eller blot følge nedarvede skikke, men sådan

som Han – ære være Han – vil det, og i overensstemmelse med det, som Han har befaleet.

Tilbedelsen skal være udelukkende for Allāh – ophøjet er Han – alene. Han har ingen partner. Det er derfor ikke tilladt for et menneske at rette tilbedelse mod nogen anden end sin Skaber. Den største synd, som fører til evig straf i ilden, er shirk — at tillægge nogen eller noget en del af den tilbedelse, som kun tilkommer Allāh. Det omfatter enhver form for tilbedelse af skabte væsener, hvad enten det er afguder, solen, månen, et menneske, et dyr eller en retskaffen person. Alt dette hører til blandt formerne for shirk og fornægtelse af sandheden. Og den, der dør i denne tilstand [uden anger og uden at vende sig til Allāh], vil få den evige straf i Helvedets ild som sin gengældelse.

Allāh har sendt mange profeter og sendebud for at gøre os klart, hvad formålet med vores eksistens er, og hvad meningen med livet rummer. Alle sendebud bar det samme budskab: islāms budskab og kaldet til at tilbede Skaberen alene uden nogen partner. Men nogle forvanskede og ændrede det, som de tidligere sendebud var kommet med. Derfor sendte Allāh det sidste af sendebuddene, Muḥammad, og åbenbarede for ham den endelige retledning til menneskeheden: Den Ædle Koran. Der findes mange rationelle og videnskabelige beviser, som bekræfter, at Koranen er Allāhs tale, og at den er den eneste Bog, der ikke

har været udsat for forvanskning eller ændring. Allāh har oplyst os i Koranen om, at Han ikke vil acceptere nogen anden religion end islām, og at alle sendebud havde ét og samme budskab: at kalde til tawḥīd og til tilbedelsen af Skaberens alene uden nogen ved Hans side. Koranen fortæller os også, at paradiset og evig lyksalighed er for de troende, mens der er en ild og en smertelig straf for dem, der tilbeder andre end Allāh eller nægter at træde ind i islām.

Det, der adskiller islam fra andre religioner, er, at muslimerne kan fremlægge klare, rationelle beviser og videnskabelige fakta, baseret på pålidelige kilder til viden, som bekræfter, at Den Ædle Koran, de har i dag, er Skaberens – ære være Han – ord — bevaret fra enhver ændring og forvanskning.

Den Ædle Koran er den bog, som Allāh åbenbarede til Sin Profet Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham. Med den udfordrede Han menneskeheden for over fjorten århundreder siden til at frembringe noget magen til den – eller blot en eneste sūrah på samme niveau – men de var ude af stand til det. Og udfordringen står stadig den dag i dag, uden at nogen har kunnet frembringe noget, der nærmer sig dens veltalenhed, klarhed, mirakuløse karakter og fuldkomne lovgivning. Gennem hele historien har ingen været i stand til at skabe noget, der ligner

Koranen – ikke engang noget, der kommer i nærheden. Koranens mirakuløse natur ligger ikke kun i dens sprog, som nåede det højeste niveau af veltalenhed og udtrykskraft; den rummer også klare rationelle og videnskabelige tegn, som bekræfter, at den er Allāhs ord. Når Den Ædle Koran således indeholder tydelige beviser på, at den er åbenbaret af Allāh, så er den naturlige og fornuftige konsekvens, at man tror på den og følger dens retledning – frem for at støtte sig til andre bøger, der har været udsat for menneskelig ændring og indblanding i deres tilblivelse.

Den sunde fornuft leder os til, at Skaberens ord – Han, som har formgivet universet og fuldkommengjort dets orden – er den mest sandfærdige kilde til erkendelse af sandheden. Og når vi i Koranen finder dette sproglige mirakel, de videnskabelige tegn og de fuldendte lovgivninger, sammen med dens bevarelse fra enhver form for forvanskning gennem tiderne, så er der ingen vej uden om at erkende og overgive sig til, at den virkelig er Allāhs ord.

Følgelig er troen på det, Koranen bringer, ikke blot et trosmæssigt valg, men en rationel beslutning, der harmonerer med logikken i søgen efter sandheden.

Allāh – ære være Han og ophøjet er Han – har gjort det klart i Den Ædle Koran, at Han ikke har

skabt os forgæves, men at Han udelukkende har skabt os for, at vi skal tilbede Ham.

Og Allāh har fortalt os i Den Ædle Koran, at dette jordiske liv, som vi lever lige nu, kun er en midlertidig fase, der snart vil tage ende. Det sande og evige liv venter i det hinsidige: når de troende træder ind i paradiset, og når dem, der fornægter sandheden, føres ind i ilden.

Skaberen, som har frembragt os af intet, er med sikkerhed i stand til at give os liv igen efter døden. I de tegn, Allāh har lagt i universet omkring os, ser vi håndgribelige beviser på Hans ubegrænsede evne til at give liv til det, der var dødt: Ligesom Han frembringer ild fra det grønne træ, lader afgrøder og frugter spire frem af den tørre jord og skaber fosteret i moderens liv af en enkelt dråbe, således er Han – ære være Han – i stand til at genoplive de døde og kalde dem ud af deres grave til gengældelse på opstandelsens dag. For Allāh har magt over alle ting, og det ville være uretfærdigt, om livet for både den, der begik uret, og den, der blev udsat for uret, skulle ende uden regnskab eller belønning.

Man kan spørge sig selv: Hvorfor islām og ikke andre religioner?

Det største, der adskiller mennesket fra de øvrige skabninger, er fornuften – og dens opgave er at tænke, reflektere og søge efter sandheden.

Islām er en religion, der harmonerer med den sunde fornuft og den oprindelige, medfødte natur.

Den giver klare og logiske svar på de store eksistentielle spørgsmål: Hvorfor er vi her? Hvad er formålet med vores liv? Og hvad er vores endelige bestemmelse efter døden?

Islām bygger på at rette al tilbedelse udelukkende mod Skaberen og på vidnesbyrdet om, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh. Dette er det første vidnesbyrd og selve grundlaget for troen i Islām; det betyder, at ingen anden end Allāh alene er værdig til tilbedelse.

Og denne shahādah (vidnesbyrd) indebærer:

Tawhīd: troen på én Gud, som alene er værdig til tilbedelse — uden partner, uden søn og uden nogen som helst lige.

Afstandstagen fra shirk: det vil sige at afvise alle afguder og menneskeskabte guddomme.

Islām forpligter til troen på alle sendebud. Derfor tror muslimer, sådan som Allāh har fortalt i Den Ædle Koran, at ʿĪsā (Jesus) – fred være med ham – er Allāhs tjener og Sendebud, og at han ikke er Allāhs søn; for Allāh er Den Almægtige, og det er fuldkommen uforeneligt med Hans storhed at have hustru eller barn, da Han er uafhængig af alt og alle. Allāh har oplyst os i Koranen, at ʿĪsā – fred være med ham – var en profet, som Han skænkede mange mirakler, og at Han sendte ham for at kalde sit folk til kun at tilbede Allāh, uden nogen partner. Han har også fortalt os, at ʿĪsā – fred være med ham – aldrig bad mennesker om at tilbede ham; tværtimod

tilbad han selv sin Skaber. Derfor: Hvis du ønsker at tro på 'Īsā – fred være med ham – på den måde, som Allāh elsker og har åbenbaret sandheden om, så må du træde ind i Islām.

Allāh har fortalt os i Koranen, at 'Īsā (Jesus) – fred være med ham – befalede sit folk at tilbede Allāh alene og advarede dem tydeligt mod shirk (at give nogen eller noget en del af den tilbedelse, som kun tilkommer Allāh).

Er det logisk, at et fornuftigt menneske skulle tilbede en skabning ligesom sig selv – én, der bliver sulten og tørstig og ikke kan afværge død eller skade fra sig selv? Hvordan kan du, o menneske, rette tilbedelsen mod 'Īsā, Marias søn – fred være med ham – når han var et menneske, der havde brug for mad og drikke, og som i ydmyghed bad til sin egen Skaber? Kan fornuften forestille sig, at Gud skulle bede til sig selv? Er Allāh ikke Den, der besidder fuldkommen storhed, enestående i Sin perfektion og hævet over enhver lighed eller mage, mens alt i universet er underlagt Hans magt og herredømme? Hvordan skulle Himlenes og Jordens Skaber nedlade Sig til at blive født som et barn og derefter overgive Sig til Sin skabning, så de kunne korsfæste Ham? De, der bliver korsfæstet og dræbt, er dødelige mennesker – men Skaberen er Den Evigt levende, som aldrig dør, Den Selvbestående, som hverken rammes af dødsighed eller søvn. Er det

ikke netop et udtryk for Hans fuldkomne storhed og majestæt, at Han er ophøjet over alt dette?

Allāh har fortalt os i Den Ædle Koran, at alle sendebud – fred være med dem – kom med ét og samme budskab: at kalde deres folk til kun at tilbede Allāh, uden nogen partner ved Hans side. Men med tiden forvanskede nogle mennesker dette evige budskab og udslettede lyset af tawḥīd (Troen på én Allāh), som profeterne – fred være med dem – var blevet sendt med. Derfor sendte Allāh det sidste af sendebuddene, Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – og åbenbarede Koranen til ham for at genoplive og forny tawḥīds (Troen på én Allāh) budskab – det samme budskab, som alle sendebud – fred være med dem – før ham var kommet med.

Afslutningsvis siger vi til dig, o menneske:

Islām er en religion, der harmonerer med fornuften og den oprindelige, medfødte natur. Det er den eneste religion, som den mægtige Skaber har fastlagt for menneskeheden. Derfor bør ethvert fornuftigt menneske skynde sig at træde ind i Islām ved at tro på Allāh som sin Herre, på islām som sin religion og på Muḥammad – må Allāhs velsignelser og fred være over ham – som sit Sendebud. Dette er ikke et spørgsmål, mennesket selv vælger fra eller til, for på dommedag vil Allāh spørge hvert eneste menneske om, hvordan det svarede sendebuddene

– fred være med dem. Er han troende, vil han opnå den store sejr og sande lykke; men er han fornægter, vil hans tab være åbenlyst.

Hvis du søger den sande lykke i dette liv og frelsen i det hinsidige, så vid, at den største beslutning, du kan træffe i dit liv, er at træde ind i Islām. Det kræver blot, at du udtaler disse ord fra et oprigtigt og troende hjerte: “Jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh; og jeg bevidner, at Muḥammad er Allāhs Sendebud.” Derefter begynder du at lære din religion at kende og leve efter det, som de to shahādatān (vidnesbyrd) forpligter til – troen på Allāh og Hans Sendebud og overholdelsen af islāms søjler.

Proklamér den nu, og tøv ikke; for døden kan komme pludseligt, så udskyd ikke en beslutning af så stor betydning. Giv ikke shayṭān (satan) en chance for at holde dig tilbage fra det gode. Vær modig – og begynd din vej mod lyset og retledningen.

Træf din beslutning nu, og begynd et nyt liv fyldt med ro, tryghed og tilfredshed.

“Jeg bevidner, at der ikke er nogen gud [værdig til tilbedelse] undtagen Allāh; og jeg bevidner, at Muḥammad er Allāhs Sendebud.”

Index

Har du nogen sinde standset op og spurgt dig selv: Hvem skabte mig? Hvad er meningen med min tilværelse? Og hvilket møde venter mig efter døden?	2
Har du nogen sinde standset op og spurgt dig selv: Hvem skabte mig? Hvad er meningen med min tilværelse? Og hvilket møde venter mig efter døden?	2
Afslutningsvis siger vi til dig, o menneske:.....	13